

Boris, som afvaktat vår ankomst, ångade vi ut på den snabbflytande blå Nevan med förbi pittoreska öar öfversådda med villor och små palats. Peterhoff skimrade på vänstra sidan med sina gruppvis ordnade marmorelar och sina förgyllda kupoler, i det vi styrde ut i Finska viken.

Kronstadts granitfästet och den därstädes förankrade flottan kunde svagt skönjas på afstånd! bakom oss S:t Petersburg, som dominerades af det stora korset på S:t Isaks jättekuropol, hvilken sväfvade med sin stumma välslig-nelse öfver ett hjälplöst folk.

Efter en timmes färd landade vi vid Kronstadts granitkaj, lunchade tidigt på Hotel de Russie och gingo därefter ombord på Vsadnik, hvarest Boris välkomnade oss i sin egenskap af kapten. På denna flottans despatchbåt sväfvade vi öfver vikens spegellara yttan och besökte åtskilliga af de stora pansarfartygen och fästningsverken under det min följelagars och lifligt samspråkade med den unga officeren.

Alla fartygen prejas, förmodar jag, vid fästningsverken, sade hon med ett frägligt leende.

Mycket riktigt. Inkommande fartyg afvaktas lots, och de utgående få sakta farten, tillta de bliffa inspekterade och alla passen undersökta. Hvarje fartygs namn och kläringsbevis telegraferas hit ut, och vid utseglingen har det att hessa sin flagga och sitt nummer.

Och ni tjänstgör alltså i dag som preja-re? Det skall bliffa synnerligen intressant för oss att se, huru det tillgår, yttrade Helena. Jag förmodar, att det är tillåtet för oss att gå ombord på några af fartygen.

Helt visst, sade den artige Weletsky, på hvilket ni helst behagar.

Medan han talade, märkte vi åtskilliga rökpelare på afstånd, som tydde på, att utgående ångfartyg närmade sig från S:t Petersburg. Från fästningsverken signalerades till vårt fartyg. Weletskys underofficer kom fram och upp gaf en rapport. Den unga befälhavaren gaf sina order för den blifvande prejningen.

När fartygen kommo oss närmare, nedfärdades åtskilliga båtar, och Vsadnik följde långsides under sakta fart. Ett par kustfartyg ångade upp för floden. De saktade sin maskin. Våra småbåtar lade intill, inspekterade dem och hämtade tulltjänstemännen. En större sjögående ångare följde strax efter.

Hvad är det för ett fartyg? sporde Helena i en likgiltig ton. Ja — den där store — med två skorstenar?

Svenska ångbåten "Dalarne" på väg till utlandet, var svaret.

Den ser mycket ståtligt ut, sade min hustru.

Skulle ni tycka om att gå ombord på den? frågade Boris.

Ja, lika gärna den som någon annan. Den stannar visst nu.

Nå väl, så låt oss gå ombord! Ni skall få se, huru undersökningen tillgår, utbröt vår värd.

Hans chefsup led för bättrappan. Jag följde efter. När vi närmade oss denne praktige ångare, nedfärdade den hastigt sin fallrepstrappa. Den ryska flaggan på vår båt utvisade, att den förde en kommandohafvande officer, och kof-fertikaptenen stod med mössan i hand på kajuttrappan.

Weletsky kände honom personligen, då han gjorde regelbundna turer, och presenterade honom för oss som kapten Olofsson från Stockholm. Han erbjöd strax sin arm åt Helena och visade oss omkring på ångbåten. Boris ursäktade sig för oss, grep sig an med sina tjänsteförändringar, undersökte passagerarlistorna, kontrollerade passen och genomgick förtullningsdokumentet.

Medan detta pågick, varnade jag något, som öfverraskade mig. Obemärkt af alla utom mig, ty däckat var fullt af passagerare och det vanliga larmet och stöjet för afresan pågick som bäst, samtalande Helena med den svenske kaptenen ifrigt brådsande. Boris återvände till mig. Vårt uppehåll ombord fick icke bliffa långvarigt. Svarta rökmoln hvirflade upp ur fartygets skorstenar. Fartygsdokumentet och passagerare voro redan inspekterade. Boris hade afslutat sina tjänsteförändringar.

Ångbåtspipan hvisslade.

I detsamma blef där en liflig rörelse ombord och i brådsken snubblade Helena, upphöf ett ångestskri och föll afsvimnad ned på däck. Hon hade råkat snäva öfver en uppskjuten tåg-ånda. Passagerarne skockade sig omkring gleden ud af hendes Haand. Henry aagnede henne. Jag sprang till hennes sida, Boris skyndade fram till oss, men kaptenen förblef helt lugn.

Ropa på läkaren, sade han skarpt. Bäst att föra damen in i min kajuta.

Efter några ögonblick afgaf läkaren sin rapport. Helena hade illa vrickat sin fotvrist!

Är det mycket illa? frågade Boris helt skarpt. Jag förmodar, hon kan flyttas öfver på mitt fartyg.

Det skulle, försäkra henne intensiv smärta — kanske obotlig skada, sade läkaren.

Fartygsbefälhavaren och den unge ryska löjtnanten rådgjorde därpå som hastigast med hvarandra, och till slut utbröt kaptenen: Men jag måste fortsätta resan! Tänk på min as-surans, mitt fartyg, min last — jag skall kanske förlora min plats.

Härpå svarade Boris ångsligt: Madame Lenox kan icke få medfölja på detta sätt. Öf-vertsen har icke något pass. Det skulle aldrig gå an!

Jag har ett pass, sade jag, som gäller för återresan från Ryssland via Bydtkuhnen för bå-de mig själf och min fru. Jag lämnade honom

dokumentet, på hvilket man nekat oss att utfä-öra järnvägsbiljetter.

Ja visst, men det gäller icke för en resa via Kronstadt. Mina order få icke öfverskri-das, sade den unge officeren.

Men tänk på den sjuka damen, sade läka-ren i hast.

Ett ögonblick! utropade Boris, och tog mig af-sides. Min kära Lenox, man brukar al-drig i vanliga fall tillåta någon att lämna Ryss-land med pass, som äro utfärdade öfver någon annan hamn eller stad; men jag förmodar, att i det här fallet, om er hustru verkligen är för-sjuk att kunna transporteras till den andra bå-ten, skulle jag kunna tillåta det med villkor, att ni sätter ert hedersnamn i pant att återföra hen-ne hit med samma ångfartyg. I annat fall —

I annat fall? sade jag.

Han såg på mig helt ångsligt. I annat fall kommer den här affären att stå mig dyrt. Ni såsom officer i armén vet allt för väl, hvad bristande åtlödnad af gifna befallningar har att betyda för en sjöofficer svarade han.

Jag skall se till min hustru, sade jag, och strax låta er veta, huruvida hon kan transpor-teras.

Därpå gick jag in i kajutan. Helena låg på en soffas med ansiktet förvidrat af smärta, kån-gan afdragen och vristen ombunden.

Jag insåg, med hvilken slughet hon hade uttänkt denna plan. Detta var alltså den affär, som hon hade förberedt afteonen förut. Den svenske kaptenen tillhörde nihilisternas förbund och hade ingått kompott med henne om att skaffa henne ut ur Ryssland.

Hennes säkerhet skulle medföra min säker-het. O, hvilken frestelse, huru jag brann af be-gär att få anlita denna utväg! Men jag insåg att detta skulle bringa den praktige unge ryske sjömannen i fördärfvet, denna min vän och släkting, som nu otålig promenerade på däck utaför. Han skulle förlita sig på mitt he-dersord. Hon komme att lämna fartyget i Stockholm; jag kunde icke kvarhålla henne. Det skulle bliffa hans undergång.

Därpå stängde jag dörren, gick fram till henne och hviskade: Skynda er upp! Tag på er kängan och låt oss lämna fartyget!

Jag kan icke, Arthur; ni är en tyrann och en däre, hviskade hon. Inser ni icke, att detta är lifvet för oss båda?

Ja, sade jag. Lifvet för oss; men degra-dering och Kaukasus för honom.

Det gör detsamma! Han är en ryss! Själfbevarelse, förstår ni väl! O himmel, Arthur, ni ämnar väl inte tillintetgjöra denna vår enda utväg till räddning. Tänk på er hustru! Ni får aldrig se henne mera, säframt ni icke nu hjälper mig att komma undan!

Nej, nej, fömtade jag, fresta mig icke!

Tänk på min kärlek, utbröt hon, ty jag skall älska er nu, om ni vill rädda mig! och förtör därpå snyftande: Jag vågar icke stan-na! Jag har fått veta, hvad straff som väntar mig! Min Gud, jag vågar icke. Jag är så upp-skrämd! Det var allt för rysligt för att omta-las för er! För Guds skull, haf medlidande!

Och hon vred sina händer, ty hennes nerver ha-de gifvit efter för den långa ansträngningen, och hon såg ut som en bild af fysisk räds-la. Därpå utbröt hon igen: Haf förbarmande! Säg honom, att ni följer mig till Stockholm, och för mig tillbaka hit. Ljug för honom blott en enda gång för min skull! Hon omslöt mig med sina frestande, mjuka armar, men det tycktes mig, att jag nästan föraktade henne, när jag tänkte på den riddelrige unge sjöman-nen, som hon ville uppföra, hvars framtid hon ville förgöra, och hvars lif hon ville förvandla till fasa och förtviflan — för att rädda sin egen lumpna person.

Skynda er upp, sade jag barskt. Tag på er kängan, eller jag omtalar alltsammans för Boris Weletsky.

Och han? sade hon.

Han skall veta att göra sin plikt.

Hon reste sig upp, såg mig i ansiktet och fann, att jag var obevklig. Därpå suckade hon djupt som af förtviflan och mumlade: Ni däre, ni återvänder för att gå er egen undergång till mötes! Och sedan hon blifvit lugnare, hviskade hon: Nå väl, komedien är slut, tragedien be-gynner! Säg kapten Boris, att jag är tillräck-ligt återställd, för att ni skall kunna föra mig ner i hans båt; därpå skratte hon hysterisk och förvånade mig med följande ord: Ni har räddat den ene brodern, ni har tillintetgjort den andre. Men det är kanske bäst, att så sker. Denna sjöofficer är säkerligen mera värd än gardesmajoren.

Jag gick upp på däck och berättade Boris, att jag vid närmare påseende funnit min hustru hafva styrka nog att kunna föras ner för fallrepstrappan till hans båt, så att hon icke måtte utsätta honom för någon olägenhet eller fara för vår skull.

Jag förstod på den suck af lättmod, han upp-gaf, att jag lyft en tung börd från hans hjärta.

Två minuter senare bar jag med Boris hjälp Helena ned i hans båt medan den svenske kap-tenen och läkaren stirrade efter oss med förvå-ning.

Om en halftimme återkomme vi till Kron-stadt, och Helena, som delvis hämtat sig, stö-dde sig på min arm fram till en vagn. Vi voro snart vid järnvägsstationen och inom halfannan timme i S:t Petersburg, medan min hustru un-der vägen ensomoftast såg på sitt ur. Hon var påtagligen i en feberaktig oro att snartast möj-ligt komma upp i vår bostad.

Till hotellet, men fort! utropade hon.

Jag är mycket hungrig; är icke ni detsamma, Arthur? Jag beställde middagen innan vi res-er, till klockan sex. Därpå suckade hon: Jag hade

hoppats, att vi icke skulle komma att intaga den jag hade fått lämna i sticket alla mina kaffertar och nog blifvit mycket sjösjuk i afton; men nu — nu är det blott en hårsbredd mel-lan oss och — hon pekade betydelsefullt med tummen på den stora fästningen på andra sidan döden med dess underjordiska celler och he-nighälsöfva färor.

Vi utträdde i vår väning och funno där bor-det redan dukadt och middagen väntande på oss. Jag gick in i mitt rum, Helena i sitt; men medan jag gjorde min toalet och skulle till att borsta bröstet, föll en liten papperslapp ur bor-sten ned på golvet. Jag hukade mig ned och tog upp den. Den lød:

"Tag noga vara på er hustru i afton; jag tror, att Sacha ämnar bortföra henne."

Den var skriven med samma stil, som bil-jetten, jag funnit två dagar förut — den frän-ska guvernantens. Fördöme honom! Icke ens med döden öfver mitt huvud skall Sacha bli triumfer, muttrade jag ursinnigt för mig själf och gick in i salongen.

Nu jag sammanställde detta med Helenas underliga uppförande ombord på fartyget, våk-nade mina misstankar. Hop ville öfvergifva mig här och lämna mig ensam som ett rof i den ryska rättvisans händer?

Middagen var snart förbi. Ingenting an-märkningsvärdt inträffade; men efter kaffet kände jag mig ovanlig dåsig.

Jag sökte bekämpa denna dåsighet. Men den tog öfverhand. Det föreföll mig, som om den intagna måltiden verkade på mig på samma sätt som mina pulver. Rummet tycktes mig insvept i dimma.

Jag trodde mig skönja Sachas ansikte. Jag ville rusa upp, gripa honom i kragen och strypa honom för hans djärthet att infinna sig här. Jag hörde ett svagt mummel i luften och en kvinnas röst — hennes röst, som sade: Jag har icke gifvit honom för mycket — icke så mycket, som han gaf mig.

Därpå försökte jag i ett medvetlost till-stånd.

XVI.

Sista kuppen.

Det var morgon.

Någon klapade mig på axeln och sade: Jag ber om ursäkt, jag kommer i ett ärende från baron Friedrich.

Jag såg en civilklädd herre stå vid min säng.

Jag visste det var färdigt. Den hand, som så länge sväfvat öfver mitt huvud, hade nu fallit. Jag var i den ryska rättvisans våld. Mannen sade helt artigt: Jag skulle icke hafva väckt er, om icke mina befallningar varit ovill-korliga och brådsande, öfverste Lenox. Vill ni vara så vänlig och taga på er kläderna och följa med mig. Jag hoppas att saken lätt kan arrangeras, så att ni kan vara tillbaka till fru-kosten.

När jag steg upp ur sängen och gjorde min morgontollett, visste jag, att jag aldrig mera skulle frukostera på det här hotellet. Jag kände en rysning i hjärtat — samma kalla ry-sning, som kommer öfver dem, hvilka blott gå förtviflan till mötes.

Så snart jag var färdig, bad mig bemälda herre, att jag skulle åtfölja honom. Vi gingo tillsammans ut genom salongen. Här fann jag tvänne andra herren, civilt klädda, men med vaksamma blickar, som slagit sig ner helt lugn, tydligen i afvakten på vidare order.

Jag hade väntat, att jag skulle finna Helena där före mig, kanske med handklöfar om sina vackra handleder — kanske med munkane i sin förtjusande mun; men hon var icke synlig.

Men jag visste, att hon lika säkert som jag var i deras händer, ty jag hörde henne andas djupt och tungt inne i andra rummet och visste, att när hon uppäcknade, vore hon fast i den ryska rättvisans klor.

Jag gick upp på däck och tala med henne, då mannen vid min sida yttrade: Förlåt, ni får lof att genast följa med mig utan ett ord till er fru. Så lyda mina order.

Jag fick följa honom ned till en vagn, som stod och väntade på oss på hotellgården, och vi körde tillsammans uppför Newskyn till närmaste polisstation — hvarest mina brådsande rättsfrågor brukade afgöras. Passerande förbi vakten, som öppnade för min ledsagare, gick jag upp för trapporna och visades in i ett be-krämt inredt ämbetsrum. Tvänne dörrar för-utom den, genom hvilken jag inkommit, ledde in i detta rum. Vid ett skrifbord satt baron Friedrich uppvaktad af några gendarmar.

Sedan han afskedat desse, sprang han upp och sade: Min käre öfverste, ni får förlåta mig, att jag besvärat er hit före frukost, men det är en högst viktig angelägenhet. Jag hoppas emel-lertid, att det låter arrangera sig på några mi-nuter. Får jag lof att bjuda på en cigarr.

Med en låtsad nonchalance mottog jag ci-garren och försökte röka; men den smakade mig ingenting. I det han observerade detta, anmärkte han skratrande: Den är icke fullt så god, som de cigarrer vi rökade för en vecka se-dan på vägen från Vilna. Men för att strax komma till saken, då jag förmodar ni har brådt-om för frukostens skull. Polisen har arresterad en dam, som befunnits resa i Ryssland med ett pass, hvori hon uppgifves vara er hustru. Nu veta vi ju mycket väl, att er hustru bor hos er på De l'Europe; följaktligen har denna bedrä-gerska blifvit hitförd, för att ni helt enkelt skall kunna konstatera, att hon icke är er hustru, hvarefter vi skola förfara med henne såsom den där rest under falska papper.

Desse ord, så vänliga till utseendet, så för-färande till sin innebörd, upprörde och för-skräckte mig. Hjärtat för upp i halsgropen.

Min väntan blef icke långvarig.

Hon kommer hit på ögonblicket, och det behöfs endast några få ord af er. Han ringde på en klocka och sade till den inträdande tjä-naren:

För in damen, som väntar.

Ögonblicket efteråt öppnades dörren, och en dam klädd i en vacker resdräkt inträdde upp-rörd och förgymmad i rummet, kastade tillbä-cka sin slöja och utropade: Hvad är detta för en ny kränkning, hvarpå hon skrek: Arthur, Gud vare lofvad, att du ännu lever! Jag fruk-tade efter telegrammet, att du var död, och min verkliga, äkta hustru — min blågade från Paris — hade snyftande kastat sig i mina ar-mar, och med sina tårar, smekningar, ömma ord och glädjerop var hon nära att förkrossa mitt arma hjärta vid tanken på, att jag under hela sju dagar hade kunnat glömma henne för en annan.

Baronen åsåg denna scen, och ett leende af oförliknelig lycka och triumf lyste genom hans blå glasögon, ehuru jag observerade, att han nervöst knäppte askan af sin cigarr. Därpå sade han plötsligt: Öfverste Lenox, hvem är denna kvinna?

Min hustru, min äkta hustru! utropade jag. O, Gud, ni hade väl icke trott, att jag velat förneka henne och öfverlämna henne till den ryska rättvisans ömma ömvarndad?

Ryska rättvisan, utbröt Laura, min hustru. Den ryska rättvisan är ett personligt våld-förande. Jag bryr mig icke om, hvad jag sä-ger — ty jag hade varnande sträckt upp min hand — jag skall sjunga ut. Jag erhöi ditt tele-gram i hvilket du uppgaf, att du låg lifsfärligt sjuk här, och bad mig komma hit för att sköta dig. I ditt bref hade du omtalat, att här rasade en epidemisk sjukdom. Jag reste med första tåg från Paris till S:t Petersburg, på det pass, jag behöll af amerikanske ministern, och som blifvit visiteradt af den ryske ambassadören i Frankrike. Strax jag kommit öfver gränsen, vart jag arresterad och hitförd under bevak-ning och kvarhölls här som en brottsling. Kom nu med mig att begära hos myndigheterna att rättvisa må vederfåras den här lille elake fe-gubben. Låt oss strax gå till amerikanska le-gationen!

Härfvid uppgaf jag ett hest, förtvifadt skratt, och baron Friedrich sade: Förlåt mig, men jag måste taga er från er, min fru, ni själf kommer däremot snart att lösgifvas.

Och in man, utbröt hon, hvad tänker ni göra med honom?

Baronens blå glasögon voro ogenomträng-liga. Därom efteråt, sade han betydelsefullt. För närvarande, min fru, får jag fördsamt an-hålla om ursäkt, för att ni blifvit underkastad arrest och för det missförstånd, som försakat densamma; men — Han gjorde ett tecken med handen.

Jag gaf henne en sista, hopplös kyss; hon fördes tillbaka ut i det rum, hvarefter hon kom-mit; dörren tillslöts efter henne. Min Gud, skulle jag någonsin återse henne i detta lifvet?

När jag tänkte på mina många både under-läthets- och verktygs under min militära bana, tviflade jag på ett återseende i ett an-nat lif.

Se så, ropade baron Friedrich, i det hans sitt förlorade sin vänskapfulla prägel, och han förvandlades till rättvisans högste handhavare; var nu god och afgif en förklaring öfver detta uppträde, min herre. Er bekännelse! Undan-flykter tjäna till ingen nytta; ty nu vet jag, hvem er hustru är, och jag har fått fatt på henne!

Segerglädje lyste ur hans blickar, då han ta-lade, och hans lilla feta lekamen tycktes utvid-ga sig och bliffa större och mäktigare. Han ringde på en klocka och gaf några brådsande befallningar till den inträdande. Hvad de inne-höll, det vet jag icke; jag var fördjupad i egna reflexioner.

Därpå vände han sig till mig och sade med samma ton, hvarefter domaren tilltalar en brotts-ling: Nå, låt höra!

Hvarje förbehållsamhet var gagnlös. Jeg berättade honom i hast historien om mitt äfven-tyr från vår ankomst till gränsen. Han afbröt mig om en stund, slog handen i skrifbordet och sade: Skönt! Förtäfligt! Nu vet jag, att jag fått henne fast! Jag har henne! Hon är min!!! ungefär som en man skulle jubla vid åsynen af någonting, han längtat efter hela sitt lif, någonting oupphinneligt, någonting han aldrig kun-nat hoppas ernå, men som han nu till sin för-våning och lycka fått i sina händer.

Medan jag ännu var midt i historien, och innan jag delgifvit honom enskildheterna efter vår ankomst till S:t Petersburg, hördes en knackning på dörren.

Ett ögonblick, sade baron Friedrich; där-på ropade han: Stig in!

En underlydande tjänsteman kom in och sade: Statsrådet Konstantin Weletsky ber att få tala med er, och med en blick på mig hv-skade han: Jag tror det rör sig om den här af-fären.

Jaså, bed honom stiga in.

I nästa sekund inträdde min noble ryske släkting skyndsamt i rummet med raseri i ögat och en prägel af sorg och förödmjukelse i hela sin hållning, och innan Friedrich eller jag hun-nit yttra ett ord, utbröt han:

Jag vet, min stackars Lenox, hvad det är för ett ärende, som fört er hit — hvilket gräng-löst lidande, som tillskyndats er genom en med-lem af min familj, ehuru jag icke vill viddännas honom längre och förbannar honom för denna hans kränkning af gästfrihetens lagar!

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

Pickwick-Klubbens efterlämnade papper. Roman af Charles Dickens. Öfversättning af Tom Wilson. Två stora delar. Inbunden per del.70c

Fredmans Epistlar. Ord och musik af C. M. Bellman.35c

Skaldeförök. Af Anna Maria Lenngr. n.35c

Vilse i lifvet. Af Gustaf af Geijerstam.35c

Carl von Linnés Öländska re-sa.35c

Heliga Birgitta. Af Verner von Heidenstam.35c

Emilie Flygare-Carlens Romaner. Ny upplaga. Illustrerad af Jenny Nyström-Stoopedahl.\$1.10

Rosen på Tistelön.\$1.60

Jungfrutornet.\$1.75

Inbunden.\$2.80

Död för världen. Roman af Alexander Dumas. En af den berömda författarens mest spännande romaner. Upplagan tryckt 1907. Kartongomsl.25c

Vildmarken. Chicagoroman af Upton Sinclair. 3:e uppl. 408 sidor.80c

Allmän brefställare, särskildt nyt-tig och lärorik.35c

Ur en agitators lif. Memoarer af August Palm. Rikt illustrerad. Inbunden.\$0.75

Amerikaner, Svensk-Engelsk jar-lär med uttalsbeteckning. O-umbärlig för emigranter. Kort-fattad och praktisk.15c

August Strindberg. Röda rum-met.35c

Nya riket.35c

Utopioer i verkligheten.35c

Hemsöborna.35c

Skärkläslif.35c

Gudinnan af Atvatubar. En op-päcktsresa i underjorden och Atvatubars eröfning. Roman af William R. Bradshaw. 4:8 sid. och inb. i en mycket vacker klotpraktarm i guld och färg-träck.\$1.00

Inat eller utåt. En tidsbild af Agnes Giberne. 216 sid.30c

I turban och Chechia. Skisser och utkast af Radscha.20c

Julkappverser och Gröttröm af Gustavus. Mycket roliga.15c

Jul- och Nyårsverser af Gusta-vus.15c

Kvinnotjussaren. Originalroman af J. Brun. Inb. i två delar med prima klotband.\$1.50

Solen i Karlstad eller "Jänta & Ja". Svenskt original af Gun-nar Forsman. Inbunden i sär-skild fin komponerad pärm. 935 sid. stort bokformat.\$1.50

Minnen från Västergötland. Häl-sning till hembygden från dess i Uppsala studerande ung-dom. Andra upplagan. Med öfver 100 illustrationer. 192 sidor. 1901. 4:o format. Ori-ginalpapp.\$1.00

Lilly, eller gläddade lyckodrom-mar. Sensationsoriginalroman i två delar ut det moderna Stockholmslifvet af Grimmer. 1,280 sidor och talrika hel-sedillustrationer. Inb. i vack-ra särskildt komponerade pärm-mar.\$1.70

Häftad.85c

Förföljd. Detektivroman af A. Conan Doyle.60c

Rosen och Resedan. Verklig-hetsbildning ur Stockholmslif-vet af J. Brun. Boken inne-håller 2 delar, tillsammans 1,360 sidor med en mängd il-lustrationer, samt inbunden i eleganta särskildt komponer-a pärmar i flera färger.\$1.50

För kafferepet af E. L.15c

Kristus i världshistorien, af dr F. W. Farrar. Fortsättning af "Jesu lif". Öfvers. af A. F. Åkerberg. 480 sidor. 1900. 70c

Bibeln, dess betydelse och auk-toritett af dr F. W. Farrar. Öfversättning af A. F. Åker-berg. 359 sid. 1898.70c